Prima instanţă: Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) judecător Nicula Rodica

Dosarul nr. 3a-320/26
2-25027095-02-3a-19022026

D E C I Z I E

9 iunie 2026 municipiul Chişinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componenţa:
Preşedintelui completului, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorilor Bostan Angela și Ghedrovici Nicolae
Grefier Goncear Violeta

examinând, în ședință publică, cererea de apel depusă de Munteanu Ion prin intermediul reprezentantului său, avocatul Cotună Andrian împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 16 decembrie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de Munteanu Ion împotriva Cancelariei de Stat, Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova” cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și obligarea emiterii actului administrativ favorabil,

A C O N S T A T A T :

Obiectul și temeiurile acțiunii deduse judecății:

La 28 februarie 2025, Munteanu Ion s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ către Cancelaria de Stat, Instituția Publică „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova” cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 18 noiembrie 2019, a fost angajat în cadrul Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea

Clădirilor Guvernului Republicii Moldova” în funcția de șef de direcție, iar prin ordinul Cancelariei de Stat nr. 296-P din 31 ianuarie 2022 a fost numit director adjunct. La 1 februarie 2022 a încheiat contractul individual de muncă, prelungit ulterior până la 31 ianuarie 2026. A susținut că, până în iulie 2024, activitatea sa a fost apreciată în repetate rânduri cu calificativul „foarte bine”, fără a-i fi aplicate sancțiuni disciplinare.

Reclamantul a relatat că raporturile sale cu conducerea Cancelariei de Stat s-au deteriorat după ce, în iunie 2023, și-a exprimat dezacordul față de încetarea anticipată a contractului de locațiune încheiat cu SRL „Xcalibur Laser Game” pentru spațiile din imobilul situat pe str. Vlaicu Pârcălab nr. 45. Potrivit acestuia, efectuarea lucrărilor de reparație și replanificare fără respectarea drepturilor locatarului ar fi creat riscul unui prejudiciu pentru bugetul de stat.

A afirmat că această opinie a fost percepută negativ și că, ulterior, sporul său pentru performanță, anterior stabilit la 95% din salariul tarifar, a fost redus considerabil. De asemenea, în octombrie și noiembrie 2024 i-au fost retrase dreptul de primă semnătură asupra unor documente și dreptul de a utiliza automobilul de serviciu.

În continuare, reclamantul a subliniat că, după ce a prezentat explicații scrise la 31 decembrie 2024, a fost audiat la 13 ianuarie 2025 de grupul de lucru constituit la Cancelaria de Stat. Prin ordinul nr. 23-P din 17 ianuarie 2025, comunicat la 20 ianuarie 2025, s-a dispus încetarea contractului său și eliberarea din funcția de director adjunct. Cererea prealabilă depusă la 31 ianuarie 2025 a fost respinsă de Cancelaria de Stat.

Contestând temeiurile ordinului, reclamantul a susținut că faptele imputate nu constituie o încălcare gravă a obligațiilor de muncă dintre cele prevăzute la art. 211^1 din Codul muncii și că autoritatea nu a dovedit săvârșirea de către el a unei asemenea fapte. Totodată, a afirmat că art. 263 lit. b) și c) din Codul muncii, referitor la încetarea contractului conducătorului unității, nu îi este aplicabil, deoarece ocupa funcția de director adjunct, fiind subordonat directorului instituției. În opinia sa, pct. 8.3 lit. e) din contractul individual de muncă, care permite eliberarea din funcție în cazul pierderii încrederii fondatorului ca urmare a unor acțiuni sau inacțiuni ale adjunctului, introduce un temei de concediere neprevăzut de lege și este nul. A mai invocat că ordinul nu cuprinde o motivare suficientă, iar argumentele sale nu au fost examinate efectiv nici la soluționarea cererii prealabile.

Cu privire la neregulile invocate de angajator, reclamantul a indicat că comisia pentru evaluarea metalului uzat, pe care a prezidat-o, a examinat bunurile depozitate și a formulat propuneri privind gruparea și valorificarea lor, consemnate în procesul-verbal din 25 septembrie 2024. În opinia sa, stabilirea modalității concrete de vânzare și examinarea ofertelor reveneau subdiviziunii responsabile de achiziții, iar faptul că propunerile comisiei nu au fost urmate nu poate fi calificat drept neexecutare a sarcinilor de către el.

Referitor la scurgerea de gaze din imobilul situat pe str. Bucuriei nr. 18, reclamantul a susținut că prestatorul care deservea centrala termică și-a recunoscut culpa, iar actele întocmite în cadrul instituției au indicat atribuții concrete ale altor angajați în verificarea lucrărilor și elaborarea instrucțiunilor de exploatare. În aceste condiții, a contestat imputarea în sarcina sa a lipsei unor acte interne privind securitatea și sănătatea în muncă. A invocat și faptul că, anterior concedierii, nu fusese sancționat disciplinar pentru pretinsa neexecutare repetată a ordinelor sau îndeplinire nesatisfăcătoare a sarcinilor.

În privința pretențiilor bănești, reclamantul a solicitat despăgubirea pentru întreaga perioadă de absență forțată, începând cu 21 ianuarie 2025, precum și 30.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral. A motivat ultima cerere prin efectele pe care concedierea și acuzațiile formulate împotriva sa le-ar fi avut asupra stării sale psihologice și de sănătate. Separat, a cerut plata diferenței dintre sporul pentru performanță primit în perioada octombrie 2023-ianuarie 2025 și sporul de 95% pe care îl consideră datorat, susținând că reducerea acestuia a fost nejustificată și discriminatorie.

În drept, reclamantul și-a întemeiat pretențiile pe prevederile art. 11, 12, art. 55 alin. (1) lit. i), art. 86 alin. (1) lit. k), p) și z), art. 89 alin. (2), art. 90, art. 211[1], art. 258 alin. (2), art. 263 lit. b) și c), art. 329 și art. 332 alin. (1) din Codul muncii; art. 21, art. 118 alin. (1)–(3), art. 141 alin. (1) și art. 224 alin. (1) lit. a) și d) din Codul administrativ; art. 177 alin. (1), (2) și (4) din Codul civil, precum și art. 43 alin. (1) din Constituție. Reclamantul a făcut trimitere și la pct. 8.3 lit. d) și e) din contractul individual de muncă nr. 16-21-02 din 1 februarie 2022, contestând valabilitatea celei din urmă clauze.

Soluția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 16 decembrie 2025, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de Munteanu Ion împotriva Cancelariei de Stat, Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova” cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

Calea de atac exercitată:

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 21 decembrie 2025, Munteanu Ion prin intermediul reprezentantului său, avocatul Cotună Andrian a declarat apel prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărîrii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii, în sensul declarat.

La 24 februarie 2026, Munteanu Ion prin intermediul reprezentantului său, avocatul Cotună Andrian a prezentat motivarea cererii de apel.

În motivarea cererii de apel, apelantul a reiterat, în esență, motivele de fapt și temeiurile de drept invocate anterior în acțiunea de contencios administrativ.

Totodată, suplimentar, a indicat că, prima instanță ar fi preluat concluziile autorităților pârâte, fără a examina efectiv obiecțiile și probele prezentate de reclamant. În opinia apelantului, hotărârea se limitează la enumerarea pretinselor omisiuni în serviciu și la afirmația că el ar fi exercitat atribuții de conducător al unității, fără să explice care faptă concretă, dovedită în cauză, întrunește temeiurile de concediere indicate în ordinul nr. 23-P din 17 ianuarie 2025. A susținut că o asemenea motivare nu răspunde argumentelor sale decisive și a invocat, în acest sens, obligația instanței de a examina în mod real susținerile părților.

Apelantul a criticat, în special, concluzia primei instanțe privind aplicabilitatea art. 263 lit. b) și c) din Codul muncii. A evidențiat că deținea funcția de director adjunct, era subordonat directorului instituției și nu exercita, în nume propriu, funcțiile organului executiv al acesteia. În consecință, simplul fapt că avea subdiviziuni în coordonare nu ar fi permis asimilarea sa cu „conducătorul unității” și aplicarea temeiurilor speciale de încetare a contractului prevăzute pentru acesta. Totodată, a reiterat că pierderea încrederii fondatorului, formulată la pct. 8.3 lit. e) din contract, nu poate constitui, prin ea însăși, un temei autonom și arbitrar de concediere.

Cu privire la pretinsa încălcare gravă a obligațiilor de muncă, apelantul a reproșat instanței de fond că nu a identificat acțiunea sau inacțiunea care s-ar încadra în art. 211^1 din Codul muncii și nu a verificat dacă angajatorul a dovedit săvârșirea ei de către reclamant.

În opinia sa, calificările folosite în procesul-verbal al grupului de lucru din 13 ianuarie 2025, precum „neglijență”, „tergiversare” sau „îndeplinire nesatisfăcătoare a sarcinilor”, nu puteau înlocui stabilirea unei fapte concrete și a temeiului legal corespunzător.

Referitor la comisia pentru evaluarea metalului uzat, apelantul a susținut că prima instanță a reținut lipsa unei finalități a activității comisiei fără să analizeze procesul-verbal din 25 septembrie 2024. Potrivit acestuia, membrii comisiei au examinat bunurile, au propus gruparea lor în loturi și evaluarea anumitor mecanisme de către o entitate specializată, iar examinarea ofertelor și organizarea valorificării reveneau subdiviziunii responsabile de achiziții. Prin urmare, nevalorificarea ulterioară a propunerilor comisiei nu i-ar putea fi imputată personal drept neexecutare a ordinului.

În privința scurgerii de gaze, apelantul a subliniat că hotărârea nu stabilește ce obligație individuală ar fi încălcat el și care este legătura dintre conduita sa și incident. A invocat actele potrivit cărora prestatorul care deservea centrala termică și-a recunoscut culpa, iar verificarea lucrărilor și elaborarea instrucțiunilor de

exploatare reveneau altor persoane indicate în documentele instituției. A afirmat că explicațiile sale asupra acestor împrejurări nu au primit un răspuns în hotărârea apelată.

Apelantul a mai susținut că prima instanță nu a apreciat faptul că, anterior concedierii, nu îi fusese aplicată vreo sancțiune disciplinară și că beneficiase de evaluări cu calificativul „foarte bine”. A contestat folosirea unei evaluări negative întocmite, potrivit afirmațiilor sale, după emiterea ordinului de eliberare din funcție, arătând că un document ulterior nu putea constitui motivul unei decizii luate anterior. În același context, a reproșat instanței că nu a verificat susținerea potrivit căreia demersurile de concediere au fost determinate de opinia sa exprimată în legătură cu drepturile locatarului SRL „Xcalibur Laser Game”.

În final, apelantul a afirmat că prima instanță a respins pretențiile privind restabilirea în funcție, plata pentru absența forțată, prejudiciul moral și diferențele sporului pentru performanță fără o analiză corespunzătoare a probelor și argumentelor proprii fiecărei cereri. În special, a susținut că reducerea sporului de la nivelul de 95% acordat anterior la procente considerabil mai mici nu ar fi fost justificată printr-o evaluare obiectivă și ar fi reprezentat un tratament discriminatoriu.

Poziția intimatului pe marginea apelului:

Respectîndu-se principiul contradictorialității, partea intimată a fost notificată despre posibilitatea depunerii referinței cu indicarea motivelor de fapt și de drept pe care își întemeiază opinia, precum și probele invocate în susținerea acesteia, însă pînă la data examinării cererii de apel nu a fost depus vreo referință.

Admisibilitatea apelului:

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanţa de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului*”.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, „*apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic. Instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată transmite neîntârziat apelul împreună cu dosarul judiciar, după motivarea hotărârii, instanţei de apel*”.

Din materialele cauzei rezultă că dispozitivul hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) a fost pronunțat public la 16 decembrie 2025, iar cererea de apel a fost depusă la 21 decembrie 2025. Prin urmare, Completul judiciar constată că apelul a fost depus în termenul legal.

Conform art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, „*motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la instanţa de judecată care a emis hotărârea contestată*”.

În speță, hotărârea motivată a fost notificată părții apelante la data de 6 februarie 2026 (f.d. 182), iar motivarea apelului a fost depusă la 24 februarie 2026. Astfel, Completul judiciar constată că motivarea apelului a fost depusă în termenul prevăzut la 232 alin. (2) din Codul administrativ.

Potrivit art. 233 alin. (2) din Codul administrativ, „*cererea de apel se semnează de apelant sau de reprezentantul lui legal ori împuternicit*”.

Completul judiciar reține că cererea de apel a fost semnată de către avocatul Cotună Andrian, ce acționează în interesele apelantului Munteanu Ion, în baza mandatului seria/nr. MA 2274948 din 24 ianuarie 2025, anexat la materialele cauzei (f.d. 6).

Totodată, se constată că apelantul a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 de lei, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

Astfel, în temeiul prevederilor art. 232, 233, 236 și 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a cererii de apel, motiv pentru care se purcede la examinarea apelului în fond.

Argumentele părților în cadrul judecării apelului:

În cadrul ședinței de judecată în fața instanței de apel, apelantul Munteanu Ion și reprezentantul acestuia, avocatul Cotună Andrian au pledat pentru admiterea apelului în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului, Instituția Publică „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova”, Ciumac Igor a pledat pentru respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 16 decembrie 2025.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, reprezentantul intimatului Cancelaria de Stat, deși a fost legal citat, nu s-a prezentat. În aceste condiții, Completul judiciar, în temeiul art. 239 alin. (2) din Codul administrativ, a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Aprecierea instanței de apel:

Audiind participanții prezenți în cadrul ședinței de judecată și studiind materialele dosarului, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru conchide că apelul urmează a fi respins, cu menținerea hotărârii primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, „*(1) Examinând cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii: a) respinge apelul*”.

Potrivit art. 219 alin. (1) și (3) din Codul administrativ, „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces*”.

În acord cu prevederile art. 225 alin. (1) - (2) din Codul administrativ, „*instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege*”.

Conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze doar la însuşirea motivelor și concluziilor date de instanţa inferioară (*HiroBalani v. Spaniei*, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; *Georgiadis v. Greciei* nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

Potrivit recomandărilor avizului nr. 11 din 2008 al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenţia Comitetului de Miniştri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătoreşti, o motivaţie şi o analiză clară sunt cerinţele fundamentale ale hotărârilor judecătoreşti şi un aspect important al dreptului la un proces echitabil. Pentru a răspunde cerinţelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidenţieze, că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esenţiale ce i-au fost prezentate.

Instanţa de apel menționează că art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului garantează dreptul justiţiabilului la o hotărâre motivată sub aspectul instituirii obligaţiei instanţelor de judecată de a-şi argumenta hotărârile adoptate din perspectiva unei analize ample a circumstanţelor cauzei. Îndatorirea de a motiva coerent şi unitar hotărârea sub aspectul tuturor cererilor, fără a exista contradicţii între motivare şi dispozitiv, constituie o garanţie pentru justiţiabili, în faţa eventualului arbitrariu judecătoresc, fiind singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a putea exercita un eficient control judiciar.

Pe parcursul judecării cauzei s-a constatat că, prin ordinul Cancelariei de Stat nr. 296-P din 31 ianuarie 2022, Munteanu Ion a fost numit, începând cu aceeași dată, în funcția de director adjunct al Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova”.

La 1 februarie 2022, între fondator și Munteanu Ion a fost încheiat contractul individual de muncă nr. 16-21-02, al cărui termen a fost prelungit ulterior, prin acord adițional, până la 31 ianuarie 2026.

Prin ordinul nr. 29-A din 31 ianuarie 2022, lui Munteanu Ion i-a fost acordat dreptul de primă semnătură asupra unor documente primare, iar prin ordinul nr. 447-A din 2 decembrie 2022, dreptul de a utiliza automobilul de serviciu. Ulterior, primul ordin a fost abrogat prin ordinul nr. 438-A din 18 octombrie 2024, iar cel de-al doilea, începând cu 27 noiembrie 2024, prin ordinul nr. 497-A din 25 noiembrie 2024.

Din actele referitoare la evaluarea activității rezultă că, pentru perioada 1 aprilie-30 iunie 2024, Munteanu Ion a obținut calificativul „foarte bine”. În același timp, în cursul anului 2024, conducerea instituției a semnalat fondatorului nereguli pe care le-a atribuit activității directorului adjunct, inclusiv în ceea ce privește evaluarea și valorificarea metalului uzat depozitat pe str. Bucuriei nr. 18, precum și gestionarea situației generate de scurgerea de gaze naturale la același obiectiv.

În privința metalului uzat, prin ordinul nr. 358-A din 9 septembrie 2024 a fost constituită o comisie prezidată de Munteanu Ion. Aceasta a întocmit procesul-verbal nr. 1 din 25 septembrie 2024, în care a descris bunurile examinate și a formulat propuneri pentru gruparea și valorificarea lor. Conducerea instituției a apreciat însă că sarcina stabilită comisiei nu fusese executată cu finalitatea solicitată.

În perioada 23-28 octombrie 2024, la obiectivul situat pe str. Bucuriei nr. 18 a fost constatată o scurgere de gaze naturale. Împrejurările incidentului au fost examinate în cadrul instituției, fiind întocmit procesul-verbal din 12 noiembrie 2024. Ulterior, conducerii Cancelariei de Stat i-au fost comunicate sesizări privind modul de îndeplinire a atribuțiilor de către Munteanu Ion, inclusiv cu referire la activitatea comisiei pentru metalul uzat și la actele interne necesare exploatării centralelor termice.

La 31 decembrie 2024, Munteanu Ion a prezentat Cancelariei de Stat explicații scrise cu privire la împrejurările care îi erau imputate.

La 13 ianuarie 2025, acesta și directorul instituției, Igor Mînăscurtă, au fost audiați de grupul de lucru constituit la Cancelaria de Stat.

În procesul-verbal nr. 1 din aceeași dată, grupul de lucru a consemnat concluziile sale privind îndeplinirea atribuțiilor de către directorul adjunct și a propus încetarea contractului individual de muncă și eliberarea acestuia din funcție.

Prin ordinul Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025 s-a dispus încetarea, începând cu 20 ianuarie 2025, a contractului încheiat cu Munteanu Ion și eliberarea sa din funcția de director adjunct.

Ordinul i-a fost comunicat la 20 ianuarie 2025.

Nefiind de acord, la 31 ianuarie 2025, Munteanu Ion a depus cerere prealabilă prin care a solicitat anularea ordinului.

Cancelaria de Stat a respins cererea prealabilă prin răspunsul nr. 15-81-1434 din februarie 2025.

Nefiind de acord, la 28 februarie 2025, Munteanu Ion a sesizat instanța de judecată cu prezenta acțiune.

Prima instanță, fiind învestită cu judecarea prezentei cauze, a ajuns la concluzia netemeiniciei acţiunii şi a respins-o integral.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru, analizând legalitatea hotărârii pronunţate în raport cu prevederile art. 225, art. 239 - 241 din Codul administrativ, constată că aceasta urmează a fi menținută, întrucât, instanţa de fond a elucidat și constatat corect circumstanţele cauzei, a verificat și apreciat obiectiv probele aflate la dosar, stabilind corect circumstanțele de fapt și aplicând în mod corespunzător legislația relevantă ce guvernează raportul litigios.

Admisibilitatea acțiunii.

În conformitate cu art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, „*instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs*”.

Conform art. 3 din Codul administrativ, „*legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept*”.

Articolul 5 din Codul administrativ, prevede că „*activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea*”.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, „*dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod*”.

Conform art. 206 alin.(1) din Codul administrativ, „*(1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare)”.*

Reieșind din dispozițiile art. 206 alin. (1) din Codul administrativ, instanța de apel reține că legiuitorul a prevăzut în mod limitativ tipurile de acțiuni ce pot fi formulate în procedura de contencios administrativ.

În continuare, din punctul de vedere al felului acțiunii în contencios administrativ, reieșind din cerința reclamantului privind anularea ordinului Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025, prin care s-a dispus încetarea contractului și eliberarea sa din funcția de director adjunct, Completul judiciar reține

că pretenția principală se încadrează în acțiunea în contestare, prevăzută de art. 206 alin. (1) lit. a), coroborate cu art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ. Or, elementul central al obiectului acțiunii în contestare constă în anularea, în tot sau în parte, a unui act administrativ individual.

În cadrul aceleiași cereri, reclamantul a solicitat anularea răspunsului nr. 15-81-1434 din 10 februarie 2025, prin care Cancelaria de Stat a respins cererea sa prealabilă.

Reclamantul a formulat, de asemenea, cerința de constatare a nulității ordinului și cerința privind anularea pct. 8.3 lit. e) din contractul încheiat cu fondatorul, precum și pretenții de restabilire în funcție, încasare a despăgubirii pentru absența forțată, a diferențelor sporului pentru performanță și a prejudiciului moral. Aceste cerințe urmează a fi examinate potrivit obiectului lor, fără ca formularea lor cumulativă să schimbe calificarea cerinței de anulare a ordinului ca acțiune în contestare.

Potrivit art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, „*cu excepţia cazurilor prevăzute la alin.(2) şi (3), judecătoriile soluţionează în fond toate acţiunile în contencios administrativ*".

În acord cu prevederile art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, „*acţiunea în contencios administrativ se depune la instanţa de judecată în a cărei rază teritorială îşi are sediul autoritatea publică care a desfăşurat activitatea administrativă contestată, daca legea nu prevede altfel*".

Astfel, ținând cont de obiectul acțiunii și având în vedere prevederile art. 191 alin. (1) din Codul administrativ, examinarea prezentei cauze ține de competența Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), or, obiectul acesteia nu se regăsește în excepțiile de la alin. (2) și (3) a art. 191 din Codul administrativ.

Prin urmare, acțiunea în contencios administrativ a fost înaintată de Munteanu Ion, cu respectarea competenței jurisdicționale materiale și teritoriale.

Conform art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, „*actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public*".

Articolul 11 alin. (1) lit. a) și (2) din Codul administrativ, prescrie că „*actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile - actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia*".

În speță, instanța de apel reține că ordinului Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025 întrunește condițiile legale ale unui act administrativ individual,

întrucât vizează direct situația juridică a unei persoane determinate - reclamantul Munteanu Ion și, respectiv, produce efecte juridice nemijlocite asupra raportului său de serviciu. Acest act are caracter defavorabil, deoarece prin intermediul lui s-a dispus încetarea raportului de serviciu al reclamantului.

Conform art. 53 alin.(1) din Constituție, „*persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr- un act administrativ sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei*".

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, „*drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă*".

În accepţiunea art. 39 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente*".

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „*orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere*".

Completul judiciar reține că, unul dintre elementele definitorii ale acțiunii în contencios administrativ este revendicarea unui drept propriu, vătămat prin una din formele activității administrative. Or, reclamantul care înaintează acțiunea trebuie să urmărească și să justifice procesual, pentru testul de admisibilitate, revendicarea unui drept subiectiv propriu căruia i se aduce atingere prin activitatea administrativă contestată.

Reclamantul are dreptul la înaintarea acțiunii în contencios administrativ ori de câte ori se deduce la o examinare în *prima facie* - circumstanțele din cererea sa, acte, dosar administrativ etc. probabilitatea (posibilitatea) lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat. Probabilitatea că dreptul subiectiv ar putea fi vătămat este prezumată de fiecare dată când o persoană este destinatar (art. 11 alin. (2) enunțul 1 din Codul administrativ) al actului administrativ individual defavorabil sau este terț.

În speță, prin prisma art. 10 și 11 din Codul administrativ, reclamantul Munteanu Ion este destinatarul actului administrativ contestat.

În lumina circumstanțelor relatate, Completul de judecată conchide că, prin acțiunea depusă, reclamantul Munteanu Ion a revendicat apărarea, pe calea controlului judecătoresc, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, și anume, dreptul la exercitarea în condiții legale a funcției de conducere pe care o

deținea. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim, în conformitate cu art. 39 din Codul administrativ, este întrunită.

Conform art. 19 din Codul administrativ, „*cererea prealabilă este instituţia care oferă o cale de soluţionare prejudiciară a litigiilor administrative*".

În conformitate cu art. 162 din Codul administrativ, „*(1) Procedura prealabilă urmăreşte scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. (2) Dacă autoritatea publică nu soluţionează petiţia în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă. (3) Cererea prealabilă poate fi îndreptată spre:* ***a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul;*** *b) emiterea unui act administrativ individual*".

Conform art. 164 alin. (1) din Codul administrativ, „*cererea prealabilă se depune în scris la autoritatea publică emitentă*".

Potrivit art. 165 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) Cererea prealabilă se depune în termen de 30 de zile de la comunicarea sau notificarea actului administrativ individual ori a respingerii petiţiei. Dacă autoritatea publică nu soluţionează cererea în termenul prevăzut de prezentul cod, cererea prealabilă poate fi depusă în decursul unui an de la expirarea termenului*".

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, „*(1) până la înaintarea acţiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepţiile prevăzute de lege*".

La caz, Completul judiciar reține că ordinul Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025 i-a fost comunicat lui Munteanu Ion la 20 ianuarie 2025. Nefiind de acord cu eliberarea din funcție, la 31 ianuarie 2025, acesta a depus cerere prealabilă la Cancelaria de Stat, autoritatea emitentă a ordinului, solicitând anularea acestuia.

Prin răspunsul nr. 15-81-1434 din 10 februarie 2025, Cancelaria de Stat a respins cererea prealabilă.

În acelaşi timp, art. 209 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, stipulează că, „*acţiunea în contestare şi acţiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluţionarea acesteia*".

Acțiunea în contencios administrativ a fost depusă la 28 februarie 2025.

Astfel, coroborând prevederile normelor legale citate anterior, cu circumstanțele de fapt ale cauzei, Completul judiciar statuează că, reclamantul Munteanu Ion este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ. Totodată, acesta a respectat atât procedura prealabilă obligatorie, cât și termenul legal de depunere a acțiunii în instanța de judecată. În aceste condiții, acțiunea formulată de reclamant nu este exceptată de la controlul judecătoresc și nu există impedimente de inadmisibilitate a acesteia. Din aceste motive, instanța de fond a concluzionat în mod corect că sunt întrunite condițiile de admisibilitate a acțiunii.

Cu referire la fondul acțiunii.

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. a) și f) din Codul administrativ, „*examinând acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acţiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum şi o eventuală decizie de soluţionare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale şi prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale;* ***f) respinge acţiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condiţiile de adoptare a unei hotărîri prevăzute la lit.a)–e)***".

Conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, „*fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia*".

La acest capitol se reține și dispozițiile art. 22 alin. (1), coroborat cu art. 219 alin. (1) din Codul administrativ, care stipulează că „*instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu, în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți*".

În cele ce succed, Completul judiciar reiterează că apelantul Munteanu Ion, prin prezenta acțiune, contestă ordinul Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025, prin care s-a dispus încetarea, începând cu 20 ianuarie 2025, a contractului individual de muncă nr. 16-21-02 din 1 februarie 2022 și eliberarea sa din funcția de director adjunct al Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova". Acesta solicită constatarea nulității și anularea ordinului, precum și anularea răspunsului Cancelariei de Stat nr. 15-81-1434 din 10 februarie 2025, prin care i-a fost respinsă cererea prealabilă.

Totodată, reclamantul solicită anularea pct. 8.3 lit. e) din contractul încheiat cu fondatorul, restabilirea în funcția anterior deținută sau într-o funcție similară, plata despăgubirii pentru perioada de absență forțată de la muncă începând cu 21 ianuarie 2025, achitarea diferențelor aferente sporului pentru performanță pentru perioada octombrie 2023–ianuarie 2025 și încasarea sumei de 30.000 de lei cu titlu de prejudiciu moral.

Fiind învestită cu competența de soluționare a prezentului litigiu ca instanță de fond, Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) prin hotărîrea din 16 decembrie 2025, a respins ca neîntemeiată acţiunea de contencios administrativ, înaintată de către Munteanu Ion împotriva Cancelariei de Stat, Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova" cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile, restabilirea în funcția anterior deținută, încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la locul de muncă, repararea prejudiciului moral și obligarea emiterii actului administrativ favorabil.

Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Centru, apreciază hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani)

din 16 decembrie 2025, ca fiind legală și întemeiată, iar alegațiile apelantului ca neîntemeiate din considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Astfel, în contextul pretențiilor deduse judecății, Completul judiciar reține că, potrivit art. 11 alin. (1) și (2) din Codul muncii nr. 154 din 28 martie 2003 (în vigoare la data emiterii ordinului contestat), *„(1) Nivelul minim al drepturilor şi garanţiilor de muncă pentru salariaţi se stabileşte de prezentul cod şi de alte acte normative ce conţin norme ale dreptului muncii. (2) Contractele individuale de muncă, contractele colective de muncă şi convenţiile colective pot stabili pentru salariaţi drepturi şi garanţii de muncă suplimentare la cele prevăzute de prezentul cod şi de alte acte normative”.*

Conform art. 12 din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului contestat), *„Clauzele din contractele individuale de muncă, din contractele colective de muncă şi din convenţiile colective sau din actele juridice emise de autorităţile administraţiei publice menţionate la art. 4 lit. d) şi e), care înrăutăţesc situaţia salariaţilor în comparaţie cu legislaţia muncii sînt nule şi nu produc efecte juridice”.*

Potrivit art. 86 alin. (1) lit. p) și z) din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului contestat), concedierea din inițiativa angajatorului se admite pentru „încălcarea gravă, chiar şi o singură dată, a obligațiilor de muncă”, precum și „pentru alte motive prevăzute de prezentul cod şi de alte acte legislative”.

În conformitate cu art. 211^1 din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului contestat, în redactarea aplicabilă acelei date), *„Se consideră încălcare gravă a obligaţiilor de muncă următoarele acţiuni ale salariatului: a) primirea şi eliberarea bunurilor, precum şi a mijloacelor băneşti fără perfectarea documentelor corespunzătoare; b) acordarea serviciilor prin uzul funcţiei în schimbul unei remuneraţii, unui serviciu sau altor beneficii; c) folosirea în scopuri personale a banilor încasaţi; d) folosirea în scopuri personale a bunurilor angajatorului şi a bunurilor aflate în gestiunea angajatorului (mijloace fixe aflate în proprietate, arendă, comodat) fără acordul în scris al acestuia; e) nerespectarea clauzei de confidenţialitate; f) încălcarea cerinţelor de securitate şi sănătate în muncă, constatată, în formă scrisă, de conducătorul unităţii, de lucrătorul desemnat, de serviciul intern ori extern de protecţie şi prevenire sau de Inspectoratul de Stat al Muncii, dacă această încălcare a atras consecinţe grave (accident de muncă, avarie) sau a creat un pericol real şi iminent al survenirii unor asemenea consecinţe; g) refuzul de a trece examenul medical, în cazul în care acesta este obligatoriu, iar salariatul a fost informat de către angajator, în formă scrisă, despre obligaţia de a trece examenul medical; h) cauzarea unui prejudiciu material mărimea căruia depăşeşte cinci salarii medii lunare pe economie prognozate”.*

Potrivit art. 208 alin. (1) și (2) din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului contestat), *„Pînă la aplicarea sancţiunii disciplinare, angajatorul este obligat să ceară în scris salariatului o explicaţie scrisă privind fapta comisă.*

Explicaţia privind fapta comisă poate fi prezentată de către salariat în termen de 5 zile lucrătoare de la data solicitării. Refuzul de a prezenta explicaţia cerută se consemnează într-un proces-verbal semnat de un reprezentant al angajatorului şi un reprezentant al salariaţilor. (2) În funcţie de gravitatea faptei comise de salariat, angajatorul este în drept să organizeze şi o anchetă de serviciu, a cărei durată nu poate depăşi o lună. În cadrul anchetei, salariatul are dreptul să-şi explice atitudinea şi să prezinte persoanei abilitate cu efectuarea anchetei toate probele şi justificările pe care le consideră necesare".

Potrivit art. 258 alin. (2) din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului contestat), *„Conducător al unităţii este persoana fizică care, în conformitate cu legislaţia în vigoare sau documentele de constituire ale unităţii, exercită atribuţii de administrare a unităţii respective, îndeplinind totodată funcţiile organului executiv".*

Conform art. 263 lit. b) și c) din Codul muncii *(în vigoare la data emiterii ordinului contestat)*, contractul individual de muncă încheiat cu conducătorul unității poate înceta, în afara temeiurilor generale, prin emiterea de către organul abilitat sau proprietarul unității a unui ordin întemeiat juridic de încetare înainte de termen, precum și în alte cazuri prevăzute de contractul individual de muncă.

Potrivit pct. **7[1]** din Statutul Instituției Publice „Direcția Generală pentru Administrarea Clădirilor Guvernului Republicii Moldova", aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 950/2018 *(în vigoare la data emiterii ordinului contestat)*, „directorul şi directorii adjuncţi sunt numiţi în funcţie şi eliberaţi din funcţie de către fondator". Totodată, pct. 15 subpct. 6) și 9) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea Cancelariei de Stat, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 657/2009 *(în vigoare la data emiterii ordinului contestat)*, reglementează emiterea ordinelor de către secretarul general al Guvernului și atribuția sa de a numi și de a înceta raporturile de muncă ale conducătorilor structurilor organizaționale în care Cancelaria de Stat are calitatea de fondator.

În privința pretențiilor subsecvente concedierii, potrivit art. 89 alin. (1) din Codul muncii (în vigoare la data emiterii ordinului contestat), *„Salariatul transferat nelegitim la o altă muncă sau eliberat nelegitim din serviciu poate fi restabilit la locul de muncă prin negocieri directe cu angajatorul, iar în caz de litigiu – prin hotărâre a instanţei de judecată".* Conform alin. (2) al aceluiași articol, angajatorului îi revine obligația de a dovedi legalitatea și de a indica temeiurile eliberării din serviciu.

Conform art. 90 alin. (1)-(3) din Codul muncii, în cazul restabilirii salariatului eliberat nelegitim, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia, inclusiv prin plata despăgubirii pentru absența forțată, compensarea cheltuielilor legate de contestarea eliberării și compensarea prejudiciului moral. Mărimea reparării prejudiciului moral este determinată de instanță, ținând cont de aprecierea dată acțiunilor angajatorului.

Astfel, în lumina celor relatate și întru verificarea legalității hotărârii contestate prin prisma criticilor formulate în apel, Completul judiciar conchide că prima instanță a determinat corect circumstanțele relevante ale cauzei, a identificat cadrul normativ aplicabil raportului juridic litigios și a ajuns la concluzia întemeiată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 224 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ pentru anularea ordinului Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025.

Astfel, Completul judiciar reține că legalitatea ordinului Cancelariei de Stat nr. 23-P din 17 ianuarie 2025 se apreciază în raport cu situația de fapt cunoscută emitentului la data adoptării sale, cu atribuțiile efective ale reclamantului și cu actele întocmite în cadrul examinării activității acestuia. Verificarea judecătorească privește atât respectarea procedurii, cât și temeiurile materiale ale măsurii, prin raportare la criticile formulate în cererea de apel.

Din ordinul Cancelariei de Stat nr. 296-P din 31 ianuarie 2022 și din contractul individual de muncă nr. 16-21-02 din 1 februarie 2022 rezultă că Munteanu Ion a fost numit în funcția de director adjunct al instituției.

Potrivit pct. 7^1 din Statutul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 950/2018, numirea și eliberarea din funcție a directorului și a directorilor adjuncți sunt atribuții ale fondatorului. În consecință, împrejurarea că reclamantul își desfășura activitatea în cadrul instituției și era subordonat directorului acesteia nu înlătură atribuția fondatorului de a emite ordinul referitor la încetarea raportului său de muncă. Prima instanță a reținut corect că, sub aspectul autorității emitente, ordinul contestat a fost adoptat de organul învestit cu această atribuție.

Prima instanță a reținut și că, prin ordinul instituției nr. 29-A din 31 ianuarie 2022, lui Munteanu Ion i-a fost acordat dreptul de primă semnătură asupra unor documente primare, în special a celor privind gestionarea bunurilor materiale. Această împrejurare, apreciată împreună cu atribuțiile de coordonare prevăzute în contract și în fișa postului, confirmă că funcția sa implica responsabilități efective de conducere în domeniul atribuit.

Critica apelantului privind neaplicabilitatea art. 263 din Codul muncii necesită examinarea distinctă a atribuției fondatorului de a dispune eliberarea din funcție și a condițiilor în care încetarea contractului individual de muncă poate fi întemeiată pe acest articol. Potrivit pct. 7 din statutul instituției, activitatea acesteia este condusă de director, care este asistat de doi directori adjuncți. Contractul individual de muncă și fișa postului atestă că reclamantul conducea activitățile din domeniul tehnic și coordona subdiviziunile atribuite, iar, în absența directorului, putea exercita atribuțiile acestuia în condițiile prevăzute de statut. Prin urmare, întinderea atribuțiilor reclamantului trebuie apreciată în raport cu organizarea concretă a instituției și cu actele prin care i-au fost încredințate atribuțiile respective; simpla sa subordonare față de director nu înlătură responsabilitățile de conducere exercitate în domeniul încredințat.

Cu privire la desfășurarea procedurii, Completul constată că fondatorul a examinat sesizările privind activitatea directorului adjunct, a solicitat explicațiile acestuia și l-a audiat în ședința grupului de lucru din 13 ianuarie 2025. Munteanu Ion a prezentat explicații scrise la 31 decembrie 2024 și a avut posibilitatea de a-și expune poziția cu privire la împrejurările puse în discuție. Prin urmare, susținerea că măsura de eliberare din funcție a fost dispusă fără cunoașterea apărărilor sale nu corespunde succesiunii actelor din dosar. Dreptul de a fi ascultat îi garanta posibilitatea de a prezenta explicații și probe, fără a obliga autoritatea să adopte concluzia propusă de salariat.

În examinarea criticilor referitoare la metalul uzat depozitat la obiectivul din str. Bucuriei nr. 18, Completul a luat act atât de ordinul nr. 358-A din 9 septembrie 2024, cât și de procesul-verbal al comisiei din 25 septembrie 2024. Acest din urmă înscris confirmă că membrii comisiei au examinat bunurile și au formulat propuneri pentru gruparea și valorificarea lor. În același timp, întocmirea unui proces-verbal nu demonstrează, prin simpla sa existență, îndeplinirea integrală a sarcinii încredințate comisiei. Referința instituției arată că rezultatul prezentat nu oferea datele cantitative necesare continuării operațiunilor de valorificare și că sarcina nu a avut finalitatea urmărită de conducere. Astfel, apărarea apelantului potrivit căreia orice critică privind activitatea sa este exclusă prin întocmirea procesului-verbal din 25 septembrie 2024 nu poate fi primită.

Totodată, faptul că organizarea vânzării bunurilor putea implica și subdiviziunea responsabilă de achiziții nu exclude responsabilitatea președintelui comisiei pentru executarea sarcinii atribuite acelei comisii. Sunt operațiuni distincte examinarea, clasificarea și prezentarea datelor privind bunurile, pe de o parte, și desfășurarea procedurilor ulterioare de valorificare, pe de altă parte. Invocarea competenței subdiviziunii de achiziții asupra ultimei etape nu răspunde, prin ea însăși, observațiilor instituției referitoare la rezultatul activității comisiei prezidate de reclamant.

Referitor la incidentul legat de scurgerea gazelor naturale, fișa postului și contractul individual de muncă atribuie directorului adjunct coordonarea activităților din domeniul tehnic și monitorizarea subdiviziunilor aflate în aria sa de responsabilitate. Apelantul invocă atât activitatea prestatorului care deservea centrala termică, cât și sarcinile unor angajați privind verificarea lucrărilor și elaborarea documentației. Aceste împrejurări sunt relevante pentru stabilirea responsabilității fiecărei persoane implicate, dar nu fac inaplicabile obligațiile proprii ale directorului adjunct de coordonare și supraveghere. Existența unei obligații a prestatorului de a executa corect lucrările nu exclude obligația conducerii tehnice a instituției de a urmări organizarea exploatării obiectivului și existența actelor necesare acesteia.

Procesul-verbal din 12 noiembrie 2024 și sesizările transmise fondatorului au pus în discuție lipsa unor acte interne referitoare la exploatarea centralelor termice și

riscurile pentru securitatea persoanelor. În aceste condiții, prima instanță a avut temei să examineze incidentul și documentația aferentă împreună cu atribuțiile de coordonare prevăzute în contract și fișa postului reclamantului. Afirmația apelantului că răspunderea prestatorului pentru producerea scurgerii ar exclude orice evaluare a modului în care el și-a exercitat propriile atribuții de conducere în domeniul tehnic nu poate fi acceptată.

Completul judiciar reține că observațiile formulate de instituție nu se limitează la producerea scurgerii de gaze, faptă pe care apelantul o atribuie prestatorului. În referință sunt individualizate lipsa regulamentului subdiviziunii responsabile de exploatarea rețelelor inginerești și informaționale, lipsa unor fișe de post și a ordinului de desemnare a persoanei responsabile de exploatarea centralelor termice pe gaz, aspecte examinate în procesul-verbal din 12 noiembrie 2024. Aceste împrejurări privesc organizarea și supravegherea activității din domeniul tehnic, atribuții prevăzute în contractul individual de muncă și în fișa postului directorului adjunct. De aceea, argumentul că prestatorul răspundea pentru executarea lucrărilor nu răspunde criticii distincte privind exercitarea atribuțiilor de coordonare și control care îi reveneau reclamantului.

Completul reține, de asemenea, că evaluarea activității lui Munteanu Ion cu calificativul „foarte bine” pentru perioada aprilie-iunie 2024 nu privește executarea sarcinilor încredințate comisiei în septembrie 2024 ori împrejurările examinate după incidentul din octombrie 2024. Prin urmare, aprecierea favorabilă a unei perioade anterioare nu constituie o prezumție că toate obligațiile ulterioare au fost îndeplinite corespunzător. Nici lipsa unor sancțiuni disciplinare anterioare nu exclude, ca regulă, examinarea unei încălcări grave singulare a obligațiilor de muncă, art. 86 alin. (1) lit. p) din Codul muncii prevăzând expres această posibilitate.

Cât privește susținerea că fondatorul ar fi urmărit îndepărtarea reclamantului pentru opinia exprimată în anul 2023 în privința SRL „Xcalibur Laser Game”, Completul observă că existența unui dezacord profesional anterior și modificarea ulterioară a unor condiții în care reclamantul își exercita atribuțiile nu stabilesc, prin ele însele, cauza emiterii ordinului din ianuarie 2025. Împrejurările avute în vedere în procedura premergătoare ordinului au fost consemnate în sesizările conducerii instituției și în procesul-verbal al grupului de lucru. Critica referitoare la un scop ascuns al măsurii nu este susținută de o legătură concretă între opinia exprimată în 2023 și decizia fondatorului din 2025.

Sub aspectul motivării ordinului, Completul reține că acesta indică dispozițiile legale și clauzele contractuale avute în vedere și face trimitere la procesul-verbal al grupului de lucru din 13 ianuarie 2025. Acest proces-verbal consemnează împrejurările examinate, explicațiile solicitate și concluziile comunicate fondatorului înainte de adoptarea măsurii. Apelantul a cunoscut faptele puse în discuție și a formulat obiecții detaliate atât în cererea prealabilă, cât și în acțiune și în apel. Împrejurarea că acesta nu împărtășește aprecierea fondatorului nu echivalează,

singură, cu lipsa motivării în fapt a ordinului. Existența și suficiența motivelor juridice ale măsurii se apreciază însă distinct de posibilitatea destinatarului de a cunoaște reproșurile care i-au fost adresate.

În privința cerinței de constatare a nulității ordinului, Completul distinge între pretinsa nelegalitate a temeiurilor concedierii și nulitatea actului administrativ individual. Argumentele reclamantului privind aprecierea probelor, aplicarea dispozițiilor Codului muncii și motivarea ordinului sunt supuse controlului în cadrul cerinței de anulare a actului. Invocarea lor nu conduce, fără întrunirea condițiilor proprii art. 141 din Codul administrativ, la constatarea nulității ordinului.

Cu referire la cererea de anulare a pct. 8.3 lit. e) din contractul individual de muncă, Completul judiciar reține că această clauză prevede încetarea contractului la inițiativa fondatorului în cazul pierderii încrederii ca urmare a unor acțiuni sau inacțiuni ale directorului adjunct. Prin urmare, clauza nu prezintă pierderea încrederii drept consecință a simplei voințe a fondatorului, ci o leagă de conduita persoanei vizate, care trebuie individualizată și supusă controlului judecătoresc. Cancelaria de Stat invocă, în apărarea validității clauzei, art. 263 lit. c) din Codul muncii, care admite cazuri contractuale suplimentare de încetare a raportului de muncă încheiat cu conducătorul unității. Aplicarea acestei dispoziții reclamantului depinde însă de stabilirea faptului că funcția sa îndeplinește condițiile prevăzute de art. 258 alin. (2) din Codul muncii. În consecință, legalitatea clauzei și legalitatea aplicării sale prin ordinul contestat se verifică distinct: existența clauzei în contract nu dispensează angajatorul de obligația de a proba faptele pe care întemeiază încetarea raportului de muncă.

Cu referire la cererea de încasare a diferențelor sporului pentru performanță aferente perioadei octombrie 2023-ianuarie 2025, Completul judiciar reține că aceasta are un obiect distinct de contestarea ordinului de eliberare din funcție. Prima instanță a constatat că, potrivit pct. 6.2 din contractul individual de muncă, sporul pentru performanță individuală se stabilește trimestrial, după prezentarea raportului de activitate pentru perioada de referință, prin actul de dispoziție al directorului, în urma evaluării efectuate în modul prevăzut de reglementările aplicabile. În consecință, calificativul „foarte bine” obținut pentru aprilie-iunie 2024 și nivelul sporului primit în alte trimestre nu stabilesc, prin ele însele, dreptul la un spor de 95% pentru fiecare trimestru revendicat. Dreptul la diferențele solicitate se apreciază în raport cu evaluarea și actul de stabilire a sporului aferente fiecărei perioade, iar nu prin extinderea procentului acordat pentru o perioadă asupra tuturor celorlalte.

Cât privește argumentele părții apelante, precum instanța de fond nu și-a motivat hotărârea și a ignorat argumentele sale, Completul de judecată menționează că, este motivată în mod corespunzător o decizie care permite părților să facă uz efectiv de dreptul lor de apel (*Hirvisaari împotriva Finlandei*, pct. 30). Întinderea obligației privind motivarea poate varia în funcție de natura deciziei și trebuie analizată în lumina circumstanțelor speței: trebuie să se țină seama în special de

diversitatea motivelor pe care un justițiabil le poate ridica în instanță și de diferențele din statele contractante în materie de dispoziții legale, cutume, concepții doctrinare, prezentarea și redactarea hotărârilor și deciziilor (*Ruiz Torija împotriva Spaniei*, pct. 29; *Hiro Balani împotriva Spaniei*, pct. 27).

Astfel, analizând hotărârea judecătorească în contextul obligației instanței judecătorești de a-și motiva hotărârea, inclusiv analiza argumentelor principale ale reclamantului în acțiune, Completul de judecată observă că judecătorul instanței de fond a motivat hotărârea sa în lumina circumstanțelor cauzei și a înscrisurilor prezentate, iar prin interpretarea corectă a normelor materiale, just a ajuns la concluzia respingerii pretențiilor reclamantului Munteanu Ion.

Urmare a constatărilor detaliate supra vis-a-vis de circumstanțele faptice ale cazului dedus judecării în ordine de apel, Colegiul concluzionează că, argumentele expuse de către Munteanu Ion în cererea de apel sunt lipsite de substanță obiectivă, iar instanța de fond - reieșind din cumulul probelor administrate, a soluționat cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, în consecință hotărârea emisă fiind legală şi întemeiată.

Prin prisma acestor constatări, Completul judiciar concluzionează că la caz dubiul judiciar a fost înlăturat, netemeinicia cerințelor părții apelante a fost demonstrată, iar argumentele invocate de către apelant poartă caracter pur formal.

Cercetând cu maximă diligență materialele prezentate, Colegiul notează că dosarul nu conţine vreun element susceptibil să o facă să ajungă la o altă concluzie în prezenta cauză.

Sintetizând cele detaliate mai sus, statuând cu certitudine că argumentele părții apelante sunt neîntemeiate, iar hotărârea instanţei de fond este legală și întemeiată, Completul de Contencios Administrativ conchide a respinge apelul declarat de Munteanu Ion prin intermediul reprezentantului său, avocatul Cotună Andrian şi a menţine hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 16 decembrie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a), alin. (3) din Codul administrativ și art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de Munteanu Ion prin intermediul reprezentantului său, avocatul Cotună Andrian se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 16 decembrie 2025.

Decizia este executorie de la emitere, însă cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție. Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Preşedintele completului, judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Bostan Angela

Ghedrovici Nicolae